TROTS op jou!

Mytylschool Roosendaal

Thieu en zijn vader op pad naar Integrale Peutergroep Vroege Vogels

Verbeteren
is leuk

Thieu bouwt een toren, Laura maakt monchoutaart, Stef en Ruben oefenen op hun schoonmaakcertificaat, Sylke maakt een plan, Bon Scott en Owen zetten een magazine in elkaar, vier anderen lopen een ererondje door de school met hun medaille.

Het is zomaar een week in april en dit is slechts een greep van wat er allemaal op school gebeurt. Dat maakt me trots. Al deze concrete prestaties van leerlingen zijn uitingen van de inzet van leerlingen zelf en van de kwaliteit die we dag in dag uit met elkaar leveren. Als leerlingen, onderwijspersoneel, revalidatie, ouders en samenwerkpartners. Dat we onlangs de kwaliteitsnorm Speciaal Onderwijs ISO 9001 hebben gehaald onderstreept dit. We zijn de eerste en enige éénpitter die dit bewijs van kwaliteit in de wacht heeft gesleept.

De certificeerders gaven aan dat ons kwaliteitsbewustzijn groot is. We maken plannen, voeren uit, evalueren en passen de uitkomsten toe in vervolgstappen. Daar betrekken we ouders, revalidatiespecialisten en onderwijspersoneel bij. Die samenwerking wordt gewaardeerd, geven collega's aan.
In elke klas en groep werkt een team van specialisten. Kinderen vinden de sfeer in de klas fijn en boeken echt vooruitgang.

Dat vindt zijn neerslag in thermometers, kwaliteitsdocumenten, reflectie- en evaluatieverslagen. Maar vooral zien we dat dit letterlijk in de klas effect heeft. Dat maakt het cyclisch denken, het voortdurend verbeteren leuk.

Samen plezier maken, elkaar als collega's informeel leren kennen draagt daar aan bij. Dat blijkt onder andere uit het vrolijke verhaal van Marieke en Marianne: samenwerken in het glazen huis en op school gaan hand in hand. Zelf op pad gaan naar Rwanda helpt ook. Op school daar, ben je leraar, zoals leraar zijn bedoeld is. Er zijn heel wat uitdagingen te nemen, maar collega's die terugkomen geven allemaal aan dat ze weer precies voelen waar hun passie voor het onderwijs vandaan komt. Daar kan geen cursus tegenop!
De verhalen in dit magazine geven een beeld van onze school, waar we samen trots op mogen zijn. Uiteindelijk resulteert dit in leerlingen die uitvliegen, het voorbeeld van de blauwe vogel achterna. Dat is, om het in de woorden van de driejarige Thieu te zeggen, 'toppie!'

Gerard Kusters,
directeur-bestuurder mytylschool Roosendaal

WIJ HEBBEN MET TROTS EN PLEZIER GEWERKT AAN DIT MAGAZINE
Coördinatie: Gerard Kusters en Heleen van Andel | Tekst: Heleen van Andel | Foto's: Johan van de Watering | Vormgeving: Birgitta Hermans |

In dit magazine

Peutergroep Vroege Vogels geeft zorg en begeleiding op één plek pagina 4

TROTS op medaille voor rolstoelhockey pagina 7

Een app helpt communicatie tussen school en thuis pagina 8

TROTS op haar werk in de lunchroom pagina 9

Aan de slag voor de mytylschool in Rwanda pagina 10

TROTS op Mytyl magazine pagina 13

Meeloopdag kleuterklas versterkt samenwerking school en thuis pagina 14

Harrie regelt alles achter de schermen pagina 16

Iedereen kan wel wat in het zwembad, zo haal je lekker veel succes pagina 18

"Dieren verzorgen is leuk. En racerunnen" pagina 20

TROTS op ons werk pagina 21

"Dit was mijn doel en ik heb vanaf dag één genoten" pagina 22

PEUTERGROEP VROEGE VOGELS GEEFT ZORG EN BEGELEIDING OP ÉÉN PLEK

“Ik zie zo’n verschil met vijf maanden geleden”

“Toppie!”, roept Thieu uit, terwijl hij het resultaat bekijkt van de toren die hij heeft gebouwd. En dan ‘houdoe!’ naar zijn vader die hem net naar school heeft gebracht.

Thieu is 3 jaar en komt twee dagen in de week naar de Integrale Peutergroep Vroege Vogels. “Het is een ontzettend leuk kereltje”, vindt pedagogisch behandelaar Nicole Bas. Andere kinderen druppelen intussen ook rond 9 uur binnen, terwijl ze nog een kus aan mama of papa geven of achteloos achterom zwaaien, intussen doelbewust op hun favoriete speelgoed afstevenend. In totaal twaalf peuters komen twee ochtenden in de week op de groep. Per dag zijn er maximaal acht.
De dag gaat beginnen, met de stoelen in de kring en het goeiedagliedje. Namen worden opgenoemd en wie zich aanwezig meldt krijgt een dikke high five. Alles wordt ondersteund met NmG-gebaren (Nederlands met Gebarentaal). Op het digibord hangt het dagprogramma in picto’s: boekje lezen, spelen, eten en drinken, plassen, gymmen en liedje zingen. Het boekje gaat over het thema van deze periode: ‘huis’. Om de beurt staan kinderen op om een voorwerp te pakken dat in het boekje staat afgebeeld: een tafel, een kast, een bed. Pedagogisch assistent Ivon Janssen doet alsof ze slaapt, om nog eens aan te geven wat een bed is. Tussendoor worden kinderen opgehaald door de logopedist, ergo- of fysiotherapeut voor een individuele behandeling.

Hoe krijg je die sok uit?

Thieu ziet zijn ergotherapeut Lieke Blom binnenkomen en schuift op zijn stoeltje alvast haar kant op. “Hij houdt van werken”, vertelt Lieke. In een aparte ruimte stimuleert ze hem om zelf op zijn stoel te klimmen en dan te draaien, zodat hij kan zitten. Ze doen samen zijn schoenen en sokken uit. Hoe moet je ook alweer trekken om die sok van je voet af te krijgen? Het lukt! Ze telt zijn tenen, terwijl Thieu het uitgiert van het lachen. “We werken aan de zelfredzaamheid”, vertelt Lieke, terwijl ze Thieu een stift laat kiezen om mee te tekenen. Lieke maakt er foto’s van, om aan de ouders van Thieu te laten zien wat ze doen en hoe zij dat aanpakt.

Deze doelgroep is heel leuk, vindt Lieke. “Op deze leeftijd is er nog veel ontwikkeling die je extra kunt stimuleren. Als ik naar Thieu kijk zie ik zo’n verschil met vijf maanden geleden, dat is geweldig om te zien.”

Thieu houdt van werken

Samen de ontwikkeling stimuleren

Die passie voor deze groep peuters deelt Nicole helemaal. “Ik was adjunct-directeur bij een koepel voor peuterspeelzalen en Gerard Kusters (directeur van de school) vroeg me of ik niet iemand kende om deze nieuwe groep te draaien. Ik liep een paar keer rond op school en toen begon het te kriebelen. Ik dacht: ‘dit vind ik zelf eigenlijk wel heel leuk, terug in het werkveld’. Je bent hier heel nadrukkelijk bezig de ontwikkelingen te stimuleren, samen met een team. Wekelijks overleggen we, als pedagogisch behandelaar, pedagogisch assistent, therapeuten, maatschappelijk werk, orthopedagoog. We bespreken steeds drie of vier peuters en betrekken ouders daar natuurlijk bij. Iedereen in het team is enorm gemotiveerd. Het is heel fijn dat iedereen met dezelfde kracht aan de kar trekt.”
Intussen worden er bakken couscous, macaroni en havermout neergezet. Kinderen schuiven aan tafel en zetten dieren en tractoren in de bakken. “Alles voelt anders, zo stimuleer je het sensorische”, vertelt Ivon. “We observeren en houden alles bij in de rapportagemap. Ik ondersteun Nicole, die de grote lijn uitzet. Samen begeleiden we de kinderen en ik neem het verzorgende deel grotendeels voor mijn rekening. Daar houd ik van. Jas aan en uit, naar de wc gaan, kijken wie extra aandacht of een knuffel nodig heeft, de vilten taart neerzetten als iemand jarig is. Ik moet vaak ontzettend lachen om de uitspraken die deze kinderen doen. Ik vroeg aan een jongetje ‘heb je je haar geknipt?’ ‘Ja’, zei hij, ‘dan komen mijn wangetjes mooi uit’. Het zijn kleine dingetjes, maar ik geniet daar van.”

vroege vogels

Integrale Peutergroep Vroege Vogels

Integrale Peutergroep Vroege Vogels is een samenwerking tussen Mytylschool Roosendaal en Bravis ziekenhuis en is in oktober 2016 gestart. Het wordt gefinancierd uit de Jeugdzorg, wat via de gemeente verloopt. “Ik ben hier jeugdzorgaanbieder voor geworden”, vertelt directeur van de mytylschool Gerard Kusters. Hij zwaait rond met zijn arm om de groep te laten zien, terwijl een peuter zich aan zijn been klemt. “Het illustreert het lef van het hoofd Inkoop van 18 gemeenten in deze omgeving, dat ze met ons voor deze nieuwe vorm heeft gekozen. Het is belangrijk voor deze kinderen, die anders vooral een ziekenhuis van binnen zien of thuis zitten. Hier hebben ze pedagogische begeleiding, leren ze van andere kinderen en hebben ze specialisten als logopedist, ergo- en fysiotherapeut bij de hand.”

Pedagogisch behandelaar Nicole Bas

“Thieu heeft meer durf gekregen”

“In het begin zagen we het niet zitten dat Thieu naar een revalidatiegroepje zou gaan, zoals het ziekenhuis ons adviseerde. We wilden dat hij bij ons was, zeker nadat hij veel in het ziekenhuis had gelegen. Maar we zagen ook dat hij een beetje gefrustreerd was. Hij kon alleen maar zitten en verder niet zoveel doen, terwijl hij wel dingen zag waar hij wat mee wou. Toen zijn we het maar gewoon gaan proberen.”
Machiel de Ron heeft zijn zoon net op de groep gebracht, nog even samen met de blokken gespeeld en is daarna door Thieu uitgezwaaid; ‘houdoe’! “Hij vindt het hartstikke leuk. We brengen hem en hij gaat aan de gang. Ik ben al uit beeld als hij het zaaltje in komt.”
“Dat is een goed teken en we zien ook dat hij ineens hele grote stappen maakt sinds hij hier zit”, vertelt Machiel. “Ze dagen hem uit en gaan steeds een stapje verder. Nicole en Ivon doen dat heel leuk, we waren al snel heel tevreden. Als ouders worden we betrokken bij de behandelplanbespreking. Er wordt gevraagd wat wij zien en wat wij belangrijk vinden. Ze zijn erg op het kind gericht.”
Als het aan Thieu ligt bouwt hij veel torens; de blokken zijn favoriet. “En een boekje lezen vindt hij ook prachtig. Meestal pak ik eerst het verkeerde boekje, vindt Thieu. Maar als ik zie dat hij met zijn armen fladdert heb ik hem tuk. Dan weet ik dat hij het leuk vindt. Ik hoop dat hij dit jaar veel buiten kan spelen. Vorig jaar schoof hij wel wat met zijn billen over het gras, maar nu kan er misschien wel meer. Thieu heeft meer durf gekregen.”

Umut, Sharon en Mike. Stef staat op de foto op pagina 21

Wij zijn TROTS op medaille voor rolstoelhockey

Wie lopen daar met glimmende medailles een ererondje langs de klassen van de school? Het zijn Mike (10 jaar), Umut (11 jaar), Stef (16 jaar) en Sharon (15 jaar). Hun teams zijn 2e en 3e geworden bij het toernooi rolstoelhockey. Zo!

Hard rijden, meerijden achter de ploeg die de bal heeft, snel bewegen, scoren. De mannen sommen op wat er bij komt kijken om bij de besten te horen. “Je moet alles doen.” Stef moest juist niet scoren, maar het doel leeghouden. Hij was keeper.

Vooraf hadden ze veel geoefend en toen gingen ze met de rode en blauwe bus van school naar het toernooi in Breda, om een wedstrijd of vijf te spelen. Umut scoorde wel drie keer. En ook Mike, Stef en Sharon hebben alles gegeven.

Toen werd het stil op het veld en ineens werden de namen van hun teams omgeroepen. “Kom maar naar voren.” Mensen klapten en ze kregen een medaille. “Het voelde goed”, zegt Umut. “Ik was blij”, zegt Stef. “Ik ook”, bevestigt Mike. En op school vonden ze het ook mooi.

EEN APP HELPT COMMUNICATIE TUSSEN SCHOOL EN THUIS

Nanne en haar moeder Sandra

Nanne vertelt Yvonne over haar weekend

Nanne gebruikt een iPad

'Enjoy the happy times and smile every day'. Dat staat met roze letters op de mooie donkerblauwe trui van Nanne. Ze is vijf jaar en de trui lijkt speciaal voor haar gemaakt. Nanne klikt er op een iPad in een grote paarse hoes lustig op los. Een filmpje met een accordeonist in de klas is haar favoriet. Haar moeder Sandra van den Broek en leerkracht Yvonne van Terheijden vertellen hoe ze de iPad voor Nanne inzetten.

Nanne kan zelf niet zo gemakkelijk vertellen, daarom staan er twee apps op de iPad die haar daarbij helpen; pictello en widgit. Op zondagavond zet haar moeder foto's van het weekend in pictello. "Je maakt een beginblad, bijvoorbeeld 'een weekend vol gezelligheid'. Daar zet ik een foto of vier achter en ik spreek er een tekst bij in", legt Sandra uit.

Vingervlug met één hand

Op school neemt Yvonne aan de hand daarvan het weekend met Nanne door. "We stimuleren de communicatie door samen het weekend opnieuw te beleven. De app helpt daarbij; woorden worden vaak herhaald, waardoor je de woordenschat uitbreidt. Het is echt een taalbad. Na verloop van tijd bouwen we zo een dagboekje op in de app. Andersom gebruiken wij de app om thuis te laten zien wat er op school gebeurt. We werken aan de hand van thema's, bijvoorbeeld 'herfst' of 'mijn lijf'. We nodigen ouders uit om mee te doen bij de startactiviteit. Voor 'mijn lijf' zijn ouders mee geweest naar de gymles. Daar maken we dan een filmpje van voor de app."

Nanne zet de volumeknop van de man met accordeon nog wat harder. En klikt daarna door naar een filmpje over zwemmen, ook zo mooi. "Ze heeft de iPad pas twee maanden, maar ze is er vingervlug mee, met één hand", vertelt haar moeder trots. "Het helpt mij ook. Ik kan Nanne lezen en schrijven, maar om te weten wat ze precies op school heeft gedaan, kijk ik onder het koken altijd even in de app."

Communicatie uitlokken

"We gebruiken op school ook de app widgit", vertelt Yvonne, "waarmee je van de iPad een soort spraakcomputer kunt maken. Die gebruiken we op school, bijvoorbeeld om kleuren op te noemen. Maar bij Nanne is dat alleen als ondersteuning. Het is niet bedoeld om de communicatie over te nemen, maar vooral om die uit te lokken."
Sandra praat intussen met Nanne en gebruikt NmG, Nederlands met Gebaren. Dat wordt ook in de klas gebruikt. "Dat heb ik van Lotte en Max geleerd, we hebben alle dvd's." Bang dat Nanne zich niet meer van de iPad kan losmaken is Sandra niet. "Nee hoor, ze speelt het allerliefst buiten, al is het min tien. Het is gewoon leuk om even de dag door te nemen en te zien hoe enthousiast ze reageert. En dan weer lekker spelen."

Thomas Venhuizen, begeleider zorgorganisatie SDW

"Laura werkt in de keuken en kan veel. Behalve mon-choutaart en tosti's maakt ze bijvoorbeeld ook mokka-ijstaart en kip-kerriesalade. Ze leert steeds bij. Per dag werkt hier een groep van acht mensen, met twee begeleiders. Mijn eigen horeca-achtergrond komt daarbij van pas. Het leuke vind ik dat we begeleiden, maar zelf ook meewerken. We hebben voor 50 mensen plek in de lunchroom en het zit regelmatig helemaal vol. Dan pakken we samen aan; bestellingen doen, opruimen en schoonmaken. Medewerkers weten precies wat ze moeten doen. Het loopt lekker zo."

Laura bakt taart en maakt salades

Laura is TROTS op haar werk in de lunchroom

Mon-choutaart en tosti's maken. Dat vindt Laura het leukste om te doen en ze kan het dus als de beste.

Laura is 18 jaar en loopt stage bij lunchroom De Colweghe in Halsteren. Ze heeft net bakjes salade gemaakt voor de lunch. Met sla, cherrytomaatjes, komkommer en dressing. Als je een broodje bestelt in de lunchroom, krijg je dit erbij.
Alle taken van de dag staan op een lijst. Als je in de ochtend binnenkomt trek je je zwarte schort aan en kun je zelf kiezen wat je wilt doen. Vandaag heeft Laura dus voor salade gekozen. In de middag maakt het team samen de bestellingen die klanten plaatsen.

Hopelijk zit daar veel mon-choutaart bij, want dan kan Laura binnenkort weer aan de slag. "Ik vind het leuk om de bodem te maken, met gebroken koekjes. En ook de slagroomvulling. In het begin is het wel moeilijk, maar nu ben ik eraan gewend en doe ik alles zelf." Daar hoort natuurlijk bij dat je af en toe zelf een likje neemt. "Ik moet wel weten of het goed proeft."

Je ziet aan Laura dat ze het naar haar zin heeft. Ze straalt terwijl ze vertelt. "Eerdere stages bevielen niet zo, poetsen is bijvoorbeeld saai. Samen met mijn moeder en een begeleider ben ik toen op verschillende plaatsen gaan kijken. Ik kwam hier uit. Er is veel afwisseling en dat is leuk. Mijn collega's zijn ook aardig, we maken samen grappen. Ik wil hier graag mijn werk van maken."

Marianne (links) en Marieke

Onderwijs en revalidatie in glazen huis voor Rwanda

"We hebben echt lol gehad." Teamleiders Marianne van Dorst en Marieke Schreuders kijken elkaar vrolijk aan. "Wat is het fijn als je elkaar zo kunt treffen." Ze vertellen over het glazen huis, maar het slaat net zo hard op hun dagelijkse samenwerking.

Marieke: "We kunnen het goed met elkaar vinden. Als revalidatie en onderwijs delen we dezelfde visie. Maar als je samen 24 uur in zo'n glazen hokje zit weet je pas echt hoe het is." Hun glazen huis stond in de aula, tussen twee palen geklemd, voor de tv die via een dvd'tje als open haard dienst deed. Er stond een geluidsinstallatie in voor de verzoeknummers. Marianne: "In het begin denk je, 'hoe doe ik dit?' Maar binnen de kortste keren praat je het ene na het andere nummer aan elkaar. We dachten 's nachts wel te kunnen slapen, maar op de meest bizarre momenten kwamen collega's, familieleden en vrienden van vrienden langs." Er was een loterij, kinderdisco, kerstmarkt en een brievenbus voor donaties. Maar liefst 6200 euro leverde de actie op, die is verdeeld over de stichting vrienden van Gatagara (Rwanda) en Stichting Paul. "Het was zoveel leuker dan we vooraf dachten."

EÉN KIND, ÉÉN PLAN: "ONZE BANDEN MOETEN NAUW ZIJN VOOR LEERLINGEN"

Binnen 24 uur was ik iemand

Marieke: "Mijn werk is nogal op afstand van leerlingen, maar nu wás ik binnen 24 uur iemand voor de kids hier. Dat is voor mijn werk zo belangrijk, dat ik ze een beetje ken. We doen de individuele gesprekken over leerlingen niet, maar zitten wel bij alle concept-planbesprekingen." Marianne: "Eén leerling prijst mij als ik haar tegenkom nog steeds voor de actie."

Het is altijd een uitdaging elkaar goed te vinden, vertellen Marianne en Marieke. Als twee organisaties, met verschillend management, verschillende werkwijzen, verschillende manieren van verantwoording van onderwijs en zorg, de uitwisseling van gegevens. De invloed van buitenaf is ook groot, bijvoorbeeld vanuit ziektekostenverzekeraars en de gewenste verslaglegging. "Maar we werken met één kind, één plan, dus dan moeten de banden nauw zijn. Je moet vanuit dezelfde visie werken en elkaar op de werkvloer vinden", zegt Marieke. Marianne: "In het begin is het een beetje aftasten hoe je over dingen denkt. Dat lukt goed, we zijn snel achter elkaars ideeën en visie gekomen. Marieke kijkt altijd hoe we kunnen verbeteren en oplossen. Ze denkt niet 'dat werkt niet', maar schakelt snel. Dat kan in hele praktische dingen zitten, maar ook in met elkaar willen. De wil en de motivatie moeten er zijn."

Je zorgt dat je er uit komt

Marieke: "Je hebt elkaar gewoon nodig. Met alleen revalidatie kom je er niet, en andersom heeft onderwijs ons nodig. Als je dat ziet, zorg je dat je eruit komt. Die wil van samen zit er van boven tot onder in. Marianne is kritisch, ziet net als ik altijd dat het beter kan, maar ze is altijd positief. Dat waardeer ik. Ik vind haar heel leuk. En nu hebben we door het glazen huis ook informeel met elkaar opgetrokken. Dat is fijn voor de samenwerking en levert weer hele andere leermomenten op. Zo weet ik nu dat Marianne bijvoorbeeld heel goed bingo's kan leiden."

Aan de slag voor de mytylschool in Rwanda

Mytylschool Roosendaal steunt altijd een goed doel. Lang was dat een project in Nepal. Sinds anderhalf jaar zijn dat stichting Paul, om kinderen te laten sporten van wie de ouders daar geen geld voor hebben, en de stichting vrienden van Gatagara, die hulp biedt aan een mytylschool in Rwanda. Teamleiders Marianne van Dorst (VSO) en Marieke Schreuders (revalidatie vanuit het Bravis ziekenhuis) werken op school veel samen. Tijdens de laatste kerstborrel besloten ze met foute kersttrui aan en wijntje in de hand dat ze 24 uur in hun eigen glazen huis zouden gaan zitten. Voor de twee goede doelen. Leerkracht Marco van Loon ging in de carnavalsvakantie op pad naar Rwanda, samen met drie andere collega's. Vanuit de school daar skypte hij met zijn leerlingen hier. Tijdens zijn afwezigheid werd hij vervangen door zijn dochter Sanne, die op de Pabo zit.

“We zoeken uit waar we goed mee kunnen helpen”

“Als je in Rwanda van het voortgezet speciaal onderwijs af gaat, mag je kiezen tussen een geit en een varken. Daar moet je dan voor zorgen en zo leer je verantwoordelijk zijn.” Jochem en Kaelan zijn beide 11 jaar en ze grinniken terwijl ze het vertellen.

Het is een van de vele anekdotes die leerkracht Marco heeft verteld en die Jochem heeft opgeslagen alsof hij zelf in Rwanda is geweest. Hij vertelt over de matrassen in de slaapzaal bij de school, hoe kinderen de haren op Marco’s arm wilden voelen, het voetbalveld dat ‘de kleur van de droogheid heeft’, het uniform dat leerlingen daar aan hebben, terwijl je hier zelf je kleding mag kiezen, het fruit dat anders is. “We hebben hier taal, spelling en rekenen. Het is wel leuk om eens met iets heel anders bezig te zijn”, verklaart hij.

Presentatie voor de klas

Terwijl Marco weg was, gingen zijn leerlingen aan de slag met hun eigen project Rwanda. Ze zochten van alles over het land uit en maakten daar een presentatie over. Kaelan: “We hebben een soort collage gemaakt en moesten voor de klas om het te presenteren. Dat was best wel spannend.” Maar het ging goed, ook omdat het onderwerp aansprak. Kaelan: “Ik vond het interessant om te horen. Bijvoorbeeld dat Marco naar de rekenles wou gaan kijken, maar ineens moest iedereen de boeken inpakken omdat het tijd was om naar de kerk te gaan. Gewoon onder schooltijd.” Kaelan krijgt zelf fysiotherapie en het viel hem op dat je daar bij de fysiotherapie alleen een paar ballen hebt. “Dat is heel anders dan hier.” Marco heeft vanuit Rwanda met zijn klas geskypet en na zijn terugkomst nog 3,5 uur over Rwanda aan zijn leerlingen verteld. “Ze bleven maar heel geïnteresseerd vragen stellen.” Hij hoort al zijn verhalen nu terug van Jochem en Kaelan. “Jongens, ik ben verbaasd wat jullie allemaal nog weten.”

Ze leren kinderen te léven

Het was dan ook bijzonder. Marco: “De eerste dag vroeg ik me af wat we eigenlijk konden bieden. We waren op een school met leerlingen met een meervoudige beperking. Ze gebruiken daar ook picto’s en begeleiden leerlingen net zoals wij dat doen. Maar de volgende dag was ik op de hoofdlocatie van de school, waar kinderen met en zonder beperking gezamenlijk les krijgen. Daar was bijna niets, alleen een schrift en een pen. Doordat de locaties zo ver uit elkaar liggen kunnen docenten niet met elkaar uitwisselen, er zijn ook geen studiedagen. Wij hebben wat materiaal gebracht en inventariseren waar we hen een volgende keer mee kunnen helpen. Het moet passen bij hun curriculum. Dat zal een combinatie worden van materieel bijdragen en beleid maken. Hun eigen regering geeft bijvoorbeeld 100 laptops, maar niemand legt uit hoe je die precies kunt inzetten. Misschien moet dat onze bijdrage wel zijn.”

“Andersom verrijkt het ons ook. We kijken hier zo individueel gericht, op onderdelen van het kind. Maar je bent een onderdeel van een geheel, we moeten het met elkaar doen. Daar leren ze kinderen met een beperking te léven. Wij besteden veel tijd aan administratie, daar doen ze er niet zo veel naast. Een leraar is een leraar, voor zijn klas. Toen ik terugkwam dacht ik: we moeten hier niet zo moeilijk over dingen doen.”

Marco in Rwanda

Hoofdredacteur Owen

Hoofdredacteur Bon Scott

Wij zijn TROTS op het Mytyl magazine

“Soms komt er ineens ‘baf!’ een idee in mijn hoofd. Daar schrijf ik dan een column over.” Dat vertelt Bon Scott (14 jaar). Samen met Owen (ook 14 jaar) is hij de hoofdredactie van Mytyl magazine.

Dat kan bijvoorbeeld over auto’s gaan, want Bon Scott is nogal een liefhebber. Maar ook het heelal is onderwerp van een column geweest. “Dan zoek ik informatie op internet en maak een stuk.”

Columns zijn het leukst

Een column schrijven heeft ook de voorkeur van Owen. “In een column kun je je eigen verhaal vertellen. Je bepaalt zelf het onderwerp en niets hoeft waar te zijn. Dat is leuker dan het weekendverslag, want daar moet alles echt zijn.” Owen schrijft graag over kickbokser Rico Verhoeven. “Ik ben fan en hij woont ook bij mij in de buurt. Ik schrijf ook over nieuwe auto’s, bijvoorbeeld de Tesla. Daar heb ik een ritje mee gemaakt, dus ik weet hoe het is.” Het magazine verschijnt maar liefst elke week en wordt verspreid binnen de school. Iedere vrijdag maken VSO-leerlingen stukjes en zetten Bon Scott, Owen en vormgever en oud-leerling Martijn het magazine in elkaar. Daar komt nogal wat bij kijken; foto’s selecteren en plakken, kopjes bedenken, zelf schrijven, een foto voor de voorpagina uitzoeken. “Die moet staand zijn en niet wazig”, licht Owen toe.

Freerunnen

Als Bon Scott niet met het magazine bezig is, kun je hem buiten school ook zo maar tegenkomen terwijl hij van een klimrek springt, of even een hek neemt. Freerunnen is één van zijn talenten. Maar schrijven gelukkig ook.

“Op mijn vorige school was ik de beste van de klas met schrijven. Vorig jaar kwam ik hier op school en ben ik gevraagd hoofdredacteur te worden. Dit is het leukste van de school om te doen. Stoppen kan ook niet, straks is er niemand meer. Ik voel me verantwoordelijk. En ik ben elke keer trots als de krant weer klaar is.”

Ymke, Hanneke en Roel

MEELOOPDAG KLEUTERKLAS VERSTERKT SAMENWERKING SCHOOL EN THUIS

Roel gymt het liefst

"Roel zit hier op zijn plek"

Roel zit in het tweede kleuterjaar van de school. "Samenwerking tussen school en thuis is hier heel belangrijk", vertelt onderwijsassistent Ymke Mathijssen. "De kennis vanuit thuis en vanuit het vak leggen we naast elkaar. Dat gebeurt bijvoorbeeld op de jaarlijkse meeloopochtend voor ouders."

"Die meeloopdag vind ik echt luxe", vertelt Hanneke Koenen, de moeder van Roel. "Je kijkt een poosje mee in de klas en hebt daarna met iedere specialist die bij je kind betrokken is een apart gesprek van een half uur." Ymke: "Je kind zit hier een groot deel van de dag. Dan is het fijn als je ziet in welke omgeving dat is, wat het klimaat is in de klas. Kinderen vertellen, zodra ze hun ouders zien, ook altijd trots wat hun plekje is in de klas en wat ze allemaal al kunnen. Zo werken we vanuit onderwijs, zorg en thuis allemaal vanuit het behandelplan aan hetzelfde doel."

Op de computer gewerkt

In deze kleuterklas zitten 12 kleuters, van 5 tot 7 jaar oud. Roel springt op zodra hij zijn moeder ziet. Hij geeft haar een kus en vertelt dat hij vanochtend op de computer heeft gewerkt. Dan moet hij weer door. Zijn moeder vertelt dat hij is gestart op een reguliere school, "maar bij de intake had ik al mijn twijfels. Hij moet ook naar de logopedist en fysiotherapeut, dus mist uren op school. Hij werd geobserveerd en we hebben zelf aangegeven dat we hem liever op de mytylschool zagen. Roel constateerde zelf ook 'dit is geen school voor mij he?' Niets ten nadele van de reguliere school, maar Roel zit hier op zijn plek." Hanneke brengt Roel altijd zelf naar school, tot aan de kapstok. "Dan maak ik even een praatje. De communicatie is hier fantastisch. Via foto's in de app worden we twee keer per week op de hoogte gehouden van wat Roel doet. Dat is wel handig, want ik moet het vaak uit Roel trekken. Meestal zegt hij alleen dat het 'leuk' of 'goed' was. Behalve als hij gym heeft gehad, want dat doet hij het liefst."

Veel uitdaging

Ymke ondersteunt in de klas de leerkracht en neemt de verzorging van de kleuters voor haar rekening. Medicatie geven hoort daar ook bij. En soms neemt ze een groep onder haar hoede bij een les, als er bijvoorbeeld met verschillende niveaugroepen wordt gewerkt. "Het werken met deze kinderen is heel interessant. Het biedt veel meer uitdaging dan het regulier onderwijs. Ieder jaar is anders, omdat de leerlingen elk jaar anders zijn, met andere diagnoses. Daardoor leer je veel bij. Bijvoorbeeld hoe je een kind met cerebrale parese (een hersenbeschadiging die invloed heeft op de motoriek), leert een jas dicht te ritsen. Zodat je het meeste uit ze kunt halen. Je ziet elke dag hoe ze zich ontwikkelen."

“KWESTIE VAN EEN BEETJE LUISTEREN, DAN KOM JE EEN EIND”

Harrie **regelt**

alles achter de schermen

In zwembad De Stok trekken leerlingen van de mytylschool baantjes. Vier kilometer verderop draait de warmtepomp die het VSO-gebouw energie-neutraal warm houdt. Ogenschijnlijk heeft het niets met elkaar te maken, maar achter de schermen komt het bij dezelfde man uit: Harrie van Dijk, technisch vakman en coördinator vervoer.

Op de ‘potloodbank’ in de hal van de school – ook een idee van Harrie om de entree wat op te fleuren – zitten chauffeurs Kees Wiericx en Jan Jansen met een namenlijst in hun hand te wachten tot de leerlingen voor de zwemles zich één voor één melden. Op donderdagmiddag rijden ze met twee eigen rolstoelbussen van de school drie keer op en neer naar het zwembad. Dat is een logistieke puzzel, net als het taxivervoer dat in de ochtend de leerlingen naar school brengt. Mytylschool Roosendaal is de enige die het taxivervoer in eigen hand heeft, elders in Nederland wordt dat geregeld door de gemeente. Maar “zelf doen scheelt een hoop gedonder”, zegt Harrie. “En ik maakte voorheen bij de PTT al de routes voor de postbestellers, dus dit was niet nieuw.”

Kom op, doe niet flauw

Jan en Kees zijn in dienst van de school. Voor het halen en brengen in de ochtend en de middag worden extra, vaste chauffeurs ingezet. Na de ochtendronde gaat Kees ’s middags aan de slag als conciërge, totdat het wegbrengen weer begint. En op donderdagmiddag dus de zwemles. “Ik heb de mooiste baan van de school”, vindt Kees.

Het lijkt een beetje op de eerdere baan van Harrie; in de ochtend postbesteller en in de middag elektricien. Als hij tenminste niet een huis bouwde. “Ik kom uit een groot gezin en we hebben voor alle broers en zussen een keer samen een huis gebouwd. Ik ben boerenzoon, dan kun je wel werken. Vaak denk ik ‘kom op, doe niet zo flauw’.” Dus ook ICT, inventaris, gebouwbeheer en nog een en ander hoort bij zijn baan.

Chauffeurs Kees en Jan brengen leerlingen naar zwemles

Praatje maken

“Twaalf jaar geleden was ik niet op zoek naar een andere baan, maar ik las de vacature voor deze baan op school en het liet me maar niet los. Alles kwam hier samen. En ik heb wel feeling met die kinderen, anders moet je het ook niet doen.” Daarom loopt het taxivervoer ook zo goed. “Kwestie van een beetje luisteren, dan kom je een eind”, vertelt Harrie. “Je hoort wat bij de koffie, je weet wat ouders vinden, wat de situatie van kinderen is. Ik praat hier en daar wat, steek mijn voelsprieten uit en dan kun je een mogelijk probleem direct de kop indrukken.”

Harrie loopt tussendoor even naar het schoolplein waar de taxibusjes in het gelid staan om leerlingen weer naar huis te brengen. Hij maakt een praatje met de chauffeurs. “Even de sfeer proeven, kijken hoe ze werken.”

Jasper oefent met Fleur

Fleur gebruikt picto's voor de zwemles

Iedereen kan wel wat in het zwembad, zo haal je lekker veel succes

Als drie ploegen zwemmers met de rode en blauwe bus van school naar het zwembad zijn gebracht, staan nieuwe 'hulptroepen' klaar: ouders helpen in het zwembad met omkleden, plassen en naar het zwembad gaan. Maaike van Loenhout, medewerker van zorgorganisatie SDW, is met de leerlingen meegereden. Ze is één van de negen SDW-medewerkers op school die pedagogische en praktische ondersteuning bieden. Maaike ondersteunt waar nodig en is specifiek gekoppeld aan vier leerlingen. Ze leert bijvoorbeeld om met conflicten om te gaan en hoe je goed samen kunt spelen. "Ik klap in mijn handjes dat ik dit mag doen, ik ben de hele dag aan het lachen."

Jezelf redden in het water

Eenmaal klaar voor de start krijgen leerlingen 40 minuten 1-op-1 zwemles van de vakdocent bewegingsonderwijs, twee fysiotherapeuten en drie zweminstructeurs. "Samen bieden we het hele pakketje en je krijgt de specialist die het beste bij je past. Doel is in ieder geval altijd de zelfredzaamheid in het water te vergroten", vertelt Monique Karel, nu stagecoördinator en ambulant begeleider en daarvoor 17 jaar leerkracht bewegingsonderwijs. Dit is de laatste zwemles die ze bijwoont om nog over te dragen aan leerkracht bewegingsonderwijs Fleur van de Watering.

"Ook als je bijvoorbeeld in een rolstoel zit, moet je leren wat je moet doen als je per ongeluk in het water valt. Je omdraaien zodat je adem kunt halen, met enige vorm van beweging naar de kant komen en je daar vast zien te houden tot er hulp komt." Terwijl ze praat komt er een leerling langs die er vandaag weinig zin in heeft. "Ik wil afspreken dat je nu nog voor één ding echt je best doet, dan mag je daarna doen wat je wilt. Deal?" Monique stopt tenslotte alleen met bewegingsonderwijs omdat met name de gymles fysiek na al die jaren een beetje zwaar wordt. "Het is afwisselend en altijd interessant, dat maakt dat het mooi blijft."

Regenboogdiploma

Fleur ligt intussen in het water en geeft zwemles aan een leerling. Aan de hand van een picto legt ze uit wat de bedoeling is. Sommige gaan al op voor het A-diploma, anderen zijn hard aan het oefenen voor een van de andere zwemcertificaten. Iedereen is in staat één van de certificaten te halen. Bijvoorbeeld een teddybeer-, kikker- of een regenboogdiploma. Of als je sterk bent in je armen haal je misschien wel een afstandsbrevet. Fleur: "Vlak voor de zomervakantie is de uitreiking van diploma's en certificaten. Met ouders en applaus. Dat is het mooie, zo kun je lekker veel successen halen."

SYLKE MAAKT EEN PLAN

Bart en Sylke

Kon je maar de hele dag racerunnen als stage. Dan wist Sylke van 16 jaar het wel. Ze zit in een rolstoel met zelfgekozen turquoise wielen, maar op de racerunner scheurt ze ervandoor. Maar ja, dat is geen stageplek, dus wat dan? Sylke doet een PDP om een beeld te vormen.

“Dieren verzorgen **is leuk.** En racerunnen.”

PDP betekent personal driven planning. Sylke, haar stagebegeleider, de docent, de onderwijsassistent, de teamleider VSO, haar moeder en vriend Bart komen samen om op een rijtje te zetten wie Sylke is, wat ze heeft meegemaakt, wat Sylke goed kan en leuk vindt en te bedenken hoe ze vanaf hier verder gaat. Bijvoorbeeld met een stage.
Dieren verzorgen, met kleine kinderen omgaan en scannen in de winkel als je boodschappen doet, spreken Sylke het meeste aan. “Kleine kinderen zijn schattig. En dieren maken zulke leuke geluiden, bijvoorbeeld het balken van een ezel, of het geknor van mini-varkens. Ik heb zelf ook een hond. Die laat ik samen met mama uit.”

Bart heeft overgehaald

Eigenlijk had Sylke een beetje twijfels bij het PDP. “Maar Bart heeft me overgehaald. Hij heeft zelf ook een PDP gedaan en vond dat fijn. We hebben het gesprek samen voorbereid, gesproken over mijn geschiedenis en wat er in de toekomst gaat gebeuren. Hij zei: ‘je moet gewoon vertellen tijdens het gesprek. Dan komt het goed’. Ik vind het nog steeds spannend, maar heb er ook wel zin in.”

En dan morgenavond weer lekker racerunnen. Een racerunner is een soort grote, stoere driewieler met een borststeun. “Daar leun je op en met je benen loop je.” Hoewel lopen, zeg maar gerust rennen. “Je kunt er heel hard mee”, vertelt Sylke stralend. En we doen van alles vanaf de racerunner; speerwerpen, kogelstoten, ringen om pilonnen gooien. Of een versnellingsloop; je begint langzaam en gaat steeds harder. Dat is écht leuk.”

“Succes halen is zo belangrijk”

Microvezeldoekjes in alle kleuren, trekkers, stofzuigers, schoonmaakmiddel, emmers, handschoenen, wc-rollen… Het duizelt je als je in de schoonmaakkast van het VSO-gebouw kijkt, maar Ruben (14 jaar) en Stef (16 jaar) weten er prima de weg. Wekelijks trekken ze hun stofjas aan om met onderwijsassistent Corry Wouters te oefenen voor hun schoonmaakcertificaat.

Dat zul je net zien. Wil Stef oefenen op tafels schoonmaken - één van zijn favoriete schoonmaakklussen - heeft Corry er dikke strepen mayonaise op gespoten. “We naderen het examen, dus ik maak het soms extra moeilijk”, verklaart Corry. Maar Stef weet wat hij moet doen. “Je maakt eerst er omheen schoon, dan wring je het doekje uit en dan pak je het midden met de mayo; eerst een beginnetje maken en dan draaien met het doekje, zodat alles meegaat.”

Toen het nieuwe VSO-gebouw vier jaar geleden werd gebouwd was dat een buitenkans, vertelt Corry. “Leerlingen houden het zelf schoon en toen hebben we dit zo opgezet, dat je een officieel erkend IVIO-certificaat ‘schoonmaken groot huishouden microvezelmaterialen’ kunt halen. Dat is zo belangrijk, dat je succes kunt hebben, net als anderen trots op je diploma kunt zijn.” Over een paar weken volgt het examen, dan moet je twee hele weken wachten of je geslaagd bent en voor de zomer is de diploma-uitreiking.

Schoonmaakmachine besturen

De favoriete klus van Ruben is ramen zemen. En dan bij voorkeur de metershoge glazen wand van de lift. Dan moet je namelijk in de lift de knoppen bedienen om steeds een stukje lager te komen. “Dat moet met de spons, zeem en trekker. Na afloop drogen we de emmer weer af”, legt Ruben uit. De shirtjes strijken van de leerlingen die beneden in het gebouw koken kan hij ook. “Eerst de kraag, dan de mouwen en dan het lijf. Anders gaat het kreukelen.”

Dit is de tweede groep die Corry traint. Vooraf overlegt ze met de examinator. “Als iemand maar één hand kan gebruiken, pas je de werkwijze natuurlijk aan. Dat moet een examinator weten.” Eén leerling van de vorige groep loopt inmiddels stage in de horeca in het ziekenhuis, een ander werkt ‘s avonds in een winkel, waar hygiëne ook belangrijk is. En Stef doet een interne stage in de schoonmaak; hij helpt conciërge Kees met het schoonmaken van de gangen. “Dat is wel leuk, zo’n machine besturen met borstels aan de voorkant.”

Wij zijn TROTS op ons werk

Stef (foto boven) en Ruben oefenen met Corry voor het schoonmaakcertificaat

Let op het milieu

Corry, Stef en Ruben maken geintjes met elkaar. Ze plagen en lachen veel. Corry: “En we pakken ook samen aan. Dit is een leuke groep, die zelf ook ziet: hé, de trap is vies, zullen we die ook doen?” Corry benadrukt intussen nog eens dat je niet te veel water moet gebruiken en Ruben en Stef vertellen dat je 5x in de fles schoonmaakmiddel knijpt; dan is het genoeg. Corry: “Je let op het milieu. Dat staat niet in de voorschriften voor het examen, maar dat pak ik er natuurlijk bij.”
Deze zomer gaat Corry met pensioen, “omdat ik nou eenmaal 66 ben, maar ik ben het zeker niet beu. Het is ontzettend leuk om met jongeren te werken, weerwoord te krijgen en ze te leren zinvol bezig te zijn en daar succes mee te behalen. We kijken naar hun kwaliteiten en wat ze wel kunnen, niet naar hun beperkingen.”

INGE VERBRAAK IS LEERKRACHT IN C1

Mees en Jamie (foto rechts) oefenen met Inge

Inge: "Collega's zijn heel belangrijk"

"Dit was mijn doel en ik heb vanaf dag één genoten"

"Tien jaar geleden liep ik stage als onderwijsassistent op mytylschool Roosendaal. Ik vond het heel spannend, want ik wist niet wat ik van de doelgroep moest verwachten. Na een paar weken had ik een klik en wist ik: dit wordt het. Het was de reden om de Pabo te gaan doen. Nu heb ik sinds anderhalf jaar als leerkracht mijn eigen klas op deze school."

Inge Verbraak is dik tevreden dat ze haar doel heeft bereikt. Ze is leerkracht van groep C1, met zes leerlingen van 7 tot 13 jaar oud. Haar carrière liep niet rechtstreeks naar deze plek. Toen ze van de Pabo afkwam was er niet direct een baan te vinden. Dus ze ging aan de slag op de dagbesteding en in het regulier onderwijs. "Maar ik ben vrijwilligerswerk op school blijven doen om het contact warm te houden. Ook heb ik de master-opleiding SEN (Special Educational Needs) gevolgd, afstudeerrichting gedrag. Dat is nodig om hier op school les te geven. Toen ik anderhalf jaar geleden werd gebeld voor invalwerk op school, heb ik er meteen mijn vaste baan voor opgezegd."

Humor en zelfvertrouwen

"Ik ging fulltime aan de slag in een klas die een moeilijke periode doormaakte. Hierbij heb ik veel gesprekken gevoerd met ouders om zicht te krijgen op de situatie. Door de fijne samenwerking met collega's voelde het niet alsof ik in het diepe werd gegooid, we zijn samen sterk. Collega's zijn heel belangrijk. Zowel in de klas, met de onderwijsassistenten Caroline en Meya en twee medewerkers van zorgorganisatie SDW, als daar buiten met bijvoorbeeld de teamleidster."
Het leeftijdsverschil in de klas is best groot, maar de diversiteit blijkt juist een pluspunt te zijn. Inge: "De leerlingen sluiten wat ontwikkeling en emotionele leeftijd betreft goed op elkaar aan. De jongeren trekken zich op aan de ouderen en de ouderen groeien omdat ze kunnen helpen. Dat geeft zo'n boost aan je zelfvertrouwen. Het is een hecht groepje aan het worden, dat na de vakantie echt zin heeft om elkaar weer te zien. Ze hebben zoveel humor, dat zijn mooie momentjes om van te genieten. Ik heb hier vanaf dag één genoten."

Aanpakken en meeveren

"Waarom deze groep leerlingen me zo aanspreekt? Het is de combinatie van het leerbare en de aandacht die nodig is voor gedrag. Aan de ene kant is elke dag gestructureerd. Deze leerlingen zijn gevoelig voor verandering, ze hebben behoefte aan structuur. Aan de andere kant is elke dag een uitdaging. Welke werkvorm past? Hoe staan de leerlingen er vandaag voor? Soms zie je 's ochtends als een leerling uit de taxi komt al: dit wordt een dag van meeveren. En een andere keer stappen ze vrolijk uit de taxi en kun je aanpakken. We werken aan vakken als taal en rekenen, maar ook praktische activiteiten zoals bakken. Door de koppeling te maken naar praktische vaardigheden kunnen we enorme stappen maken. Ik kan de leerlingen meer individuele aandacht geven dan in het regulier onderwijs, doordat de groepen kleiner zijn. Dat geeft mij veel voldoening. Als het hier lukt om vaardigheden onder de knie te krijgen heeft het zoveel meer betekenis."

Ik ben trots op jou!

Mytylschool
Roosendaal